

Een royale ingang

door: J.N. Darby

2 Petrus 1:1-11

De christenen uit de Joden hadden het geloof verkregen door de trouw van God aan Zijn beloften. Die trouw wordt hier Zijn *gerechtigheid* genoemd (2 Petr. 1:1). Genade en vrede werden hun vermenigvuldigd in de kennis van God en van Jezus, onze Heer. Slechts hierdoor worden wij versterkt; er is geen ander middel tot zegen. In vers 3 is God Zelf Degene waardoor wij van deze dingen kunnen genieten. Zijn goddelijke kracht heeft ons alles geschonken, wordt aan ons meegedeeld, blijft in ons, is in ons de levenskracht die alles voortbrengt wat bij Zijn heerlijkheid past. Als God in ons blijft, wordt Zijn leven in ons zichtbaar en kan het geen ander doel hebben dan Zijn eigen raadsbesluit, verwerkelijkt in de *heerlijkheid*.

Toen God aan Israël Zijn leefregels gaf, werd dit volk niet geroepen door Zijn eigen heerlijkheid. God is in ons komen wonen door Zijn Geest, niet om ons regels te geven, maar om ons de *levenskracht* te geven die maar één doel heeft: de heerlijkheid waarheen we op weg zijn. Door “*de kostbare en zeer grote beloften*”, het leven, de gerechtigheid en de Heilige Geest hebben wij deel aan de “*goddelijke natuur*”. Maar ons nieuwe leven moet gevoed worden, het heeft een doel nodig; het bezit geen kracht in zichzelf. Dit doel is de *heerlijkheid* van God geopenbaard in Christus. Als ik met Christus bezig ben, is mijn hart vol van Hem. Daardoor wordt Christus naar buiten toe geopenbaard, want uit de overvloed van het hart spreekt de mond. Wij worden bewaard door de kracht van God, door het geloof dat zich met Hem bezighoudt.

God heeft ons niet alleen door heerlijkheid geroepen, maar ook door *deugd*, door ons de wedloop voor te houden die vóór ons ligt. Alles wat gebrekkig is in ons, moet aan het licht komen. Er moet een weg afgelegd worden tussen het begin- en eindpunt, dat de heerlijkheid is. Het goddelijke leven in een hart dat met *andere* dingen bezig is, is niet in staat God duidelijk te zien en de beloften werkelijk aan te grijpen. De smeltkroes is nodig om ons te reinigen en ons van alle belemmeringen te ontdoen. Daarom staat God hindernissen en verzoeken toe op onze weg. Omdat wij behalve het goddelijke leven een zwakke en slechte natuur bezitten, hebben wij *deugd* nodig, dat is geloofsmoed om de heerlijkheid te bereiken die het einddoel is. Het goddelijke leven in ons overwint de hindernissen en een juiste geestelijke gezindheid

vermijdt de verzoeken. Dezelfde omstandigheden zullen voor een vleselijk mens een verzoeking zijn en voor een geestelijk gezind mens een gelegenheid om liefde te bewijzen. De deugd, de moed om alles te trotseren, is nodig om de weg te gaan die God voor ons heeft uitgestippeld. Hij roept ons op de woestijn door te trekken om het doel te bereiken.

De Israëlieten hadden de moed moeten hebben om bezit te nemen van het beloofde land, ondanks de reuzen. Maar omdat ze het doel niet ter harte namen, waartoe God hen geroepen had, faalden ze in geloofsmoed. Bij Jozua en Kaleb was het geloof werkzaam, zij zeiden dan ook: “*want zij zijn ons tot spijs, hun schaduw is van hen geweken*” (Num. 14:9). Maar bij het volk ontbrak het aan geloof en Mozes zei: “*Trekt niet op, want de HERE is niet in uw midden*” (Num. 14:42). Bij afwezigheid van geloof houdt men alleen rekening met de hindernissen, omdat men God niet in het hart heeft. Dat overkomt ons ook, als God ons de weg voorstelt en wij niet daarop willen wandelen. Dan is het droevig te moeten erkennen, dat de satan de sterkste is. En dat is altijd zo, als het geloof ontbreekt.

In vers 5 en 6 vinden wij de *zelfbeheersing*, die ons eigen ik in toom houdt, zodat wij onze natuurlijke wil niet volgen. De *godsvrucht* is de werking van het goddelijke leven in relatie met God, de genegenheden tussen ons en Hem. De *broederliefde* is als het ware het effect jegens onze broeders, van onze godsvrucht voor God. De broederliefde moet haar bron hebben in God. De *liefde* is de band met Hem. Al is deze liefde *werkzaam* ten opzichte van de broeders, toch is ze niet *afhankelijk* van de broeders. God wil door Zijn tegenwoordigheid in ons deze ‘plant’ laten groeien en bloeien. Hij heeft deze geplant en wil haar vrucht laten dragen; anders geniet men niet het geluk, dat bij God te vinden is.

Als de uitoefening van het geloof begint te falen, dan is men *kortzichtig* en is er ook geen deugd. Ja, alle genadegaven ontbreken, die het geloof vergezellen (vs. 8-9). Als men in plaats van omhoog te zien *kortzichtig* wordt, dan ziet men ellende en dingen die het hart bedroeven. In het tegenovergestelde geval ontdekt men echter een kracht die nooit faalt, een vrede waarin het kwade zich niet mengt en die de ziel vervult. Wat een genade! Men kan alle ellende die ons omringt helder

zien, maar de Heer Jezus heeft de kracht van de *genade* van God geopenbaard te midden daarvan om ons eruit op te trekken. Dat is wat we moeten doen, laten we rekenen op de genade die ons deel is. God is niet zwak. Hoe moeilijker de omstandigheden, hoe meer Hij gelegenheid krijgt de hulpbronnen van Zijn goddelijke kracht te openbaren. Geve God ons genade te ervaren dat wij geroepen zijn door Hem, die ons naar de

heerlijkheid leidt en die machtig is om alle moeilijkheden op de weg te overwinnen, waarlangs wij Hem moeten bereiken! Want zo zal ons rijkelijk de ingang worden verleend in het eeuwige koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus (vs. 11).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1916-372](#)

Titel: [Méditation n°215](#)

© Oude Sporen 2007